

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Isidoro Diacono. 128.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

ἡμαρτῶν πῶς πῶς ἐν τῷ μὲν αὐτῷ τοῦ
πολλὰ καὶ ἑαυτῶν ἑαυτῶν ἔμελλον, ἀλλὰ
πολλὰ γέροντες ὑπερμαρτυροῦντες, ἕως
ἐν τοῖς ὑψηλοῖς τεταρταῖοις φείλοτες,
ὡς ἔστι Ζωσιμος ὑπερβύτιος,
ἕτα βῶσ φῆς, σκαδαλιζῆδος,
γέρμας τῆ ἰερωσύμῃ τῆ τοῦτον ἰ
βασιλῆα ὑψηλοτέρα ἔπιπνῆσαι ἔ
πομπῶν, καὶ ζήμασιν ἂν Ἐσθ
πράγμα, ὁ μὲν μετὰ πολλῶν ζή
ματων κατὰ δεξιάσθαι ἐχέτω τοῖς
ἑταῖς, ἀλλ' ἴσως τα καὶ ἑαυτῶν ἀγ
οῦντες, καὶ μὲν τῷ καλῶς ὄντι τῷ
ἔξωθεν εἰ ὑπὸ τοῦ ἀκολουθήσαι τῷ
γὰρ σταντῷ. ἀγνοοῦντες δὲ καὶ τῷ
τῆς ἱερωσύμης ἀξίαν, ὅτι πρὸς τοῦτον
καὶ τὸν κινδύνον ἔχει, νομίζοντες ἀρ
χὴν ἀναμῆσαι ἕτασιν, ἀλλ' ἔλατ
καὶ ὑπερβύτιος ἐπὶ γέροντες ὑπερμα
τῶν ἀβῶτα αὐτοῖς ἐὰν ἀφείλοιν.

igitur hæc ita sunt, magnopere miror, quo
nam pacto nonnulli, qui cum ne hoc qui
dem ipsum prestiterunt, ut rebus suis rectè
consulerent, verùm multis peccatis sca
teant, ac ne in subditorum quidem classe
collocari debeant (quo in numero Presby
ter quoque Zolimus est, cuius vita & mo
ribus offensus ad me scripsisti) tamen ad
sacerdotium, quod regno vsque adeò su
blimius est, proflire, ac rem, quã ne cum
multis quidem pecunis, cum tales essent,
accipere oportebat, pecunia emere mini
mè dubitarint. Verùm fortasse ipsi se suam
vitam ignorantes, ac ne huic quidè, quod
rectè ab externis hominibus dictum est,
Nosce teipsum, obtemperantes, atque etiã
sacerdotij dignitatem minimè agnoscètes
(nempe quod magnitudini suæ par peri
culũ habeat) illudque existimantes, sacer
dotium imperium quoddam esse ab omni
censura immune, non autem prouinciam
reddendis rationibus obnoxiam, negotiũ
huiusmodi aggressi sunt, ad quod ipsi nul
lum aditum patere oportebat.

Ἰσιδώρου Διακόνου. ρκη.

Isidoro Diacono. 128.

Εἰ καὶ μὴ ἀξίαν, ἂν εἰς τὸν δεσπότην
Χριστὸν ἔδρασαν, ἔδρασαν ἐν ταῖς διὰ τὸ
Ἰεσσαίοι ἔδρασαν γὰρ ὅμως. ἀ γὰρ ὡς
Διαφωξόδομον ἔδρασαν, φήσαντες,
Εἰ ἀφ' ὧν αὐτῶν, ἐλευσὲ τῶν οἱ ῥο
μαῖοι, καὶ ἀρῶσιν ἡμῶν ἐπὶ τὴν πόλιν
καὶ τὸ ἔθνος, ταῦτ' ἐπαδὴν ἔπραξαν,
καὶ διεφυγόν. τῆς γὰρ πόλεως αὐτῶν
ἀλλοίωσης ὑπὸ ῥωμαίων, καὶ τῶ ἰαοῦ
κατασφύγγετος, αὐτοὶ ὡς ῥωμαίους
πῶς καὶ δραπεταί, ἀπμοῖ τε καὶ ἀλλή
ται σαρακοὸν διασπαρχῶν. δώσουσι
δεκάκτιστον τὴν ἀξίαν. μὴ ἔπιγνώστε
γὰρ τὴν φιλανθρωπίαν, ἐφ' ἣν τὴν
ἔξωθεν, ἥς κατὰ ταῦτα πᾶσαι βε
χῆαν ἐκλήφασιν.

Eti ludæi, pro his, quæ aduersus Do
minum Christum perpetrarunt, haud sa
tis dignas hic pœnas dederunt: at tamen
dederunt. Nam ea, quorum fugiendorum
causa ea perpetrarant (dicentes, Si dimit
timus eum, venient Romani, & tollent lo
cum nostrum, & ciuitatem & gentem) ea
inquam, posteaquàm hæc designarunt,
haudquaquam effugerunt. Ipsorum enim
vrbe à Romanis capta temploque euerso
ac delero, ipsi velut verberones quidam
serui & fugitiui atque erronei, passim toto
orbe dispersi sunt. Atque etiam in futura
vita meritas pœnas dabunt. Nam quia be
nignitatem minimè agnouerunt, poten
tiam cognoscent, quam hic quoque non
nulla ex parte degustarunt.

Τῷ αὐτῷ. ρκθ.

Eidem. 129.

Τὴν ὑπὸ λύπης βεβαπλισμένην
ψυχὴν ἔδεν ἕτερον ὑπερβύτιος ἀβῶταται.

Animum mœrore oppressum & profl
igatum nihil perinde oblectare potest, ut
No iij